

Асоціація аспірантів-юристів

**МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ**

**«ВІТЧИЗНЯНА ЮРИДИЧНА НАУКА
В УМОВАХ СУЧАСНОСТІ»**

11-12 травня 2013 р.

Частина II

м. Харків

ББК 67.0
УДК 340
В 54

В 54 «Вітчизняна юридична наука в умовах сучасності»: Матеріали міжнародної науково-практичної конференції, (м. Харків, 11-12 травня 2013 року) – у 2-х частинах. – Харків: ГО «Асоціація аспірантів-юристів», 2013. – Ч. II. – 108 с.

Видіється в авторській редакції. Редакційна колегія Асоціації аспірантів-юристів не завжди поділяє погляди, думки, ідеї авторів та не несе відповідальності за зміст матеріалів, наданих авторами для публікації.

У виданні зібрані тези подані на міжнародну науково-практичну конференцію «Вітчизняна юридична наука в умовах сучасності», які містять дослідження з загальнотеоретичної юриспруденції та з основних галузей права і юридичної науки: міжнародне, адміністративне, фінансове, конституційне, цивільне, господарське, кримінальне та трудове.

ББК 67.0
УДК 340

ЗМІСТ

НАПРЯМ 4. ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС,
ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС, СІМЕЙНЕ ПРАВО,
МІЖНАРОДНЕ ПРИБУТНЕ ПРАВО

Кабаліник І. В. ОСОБЛИВОСТІ ДИЛЬНОСТІ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ІНСТИТУТІВ СІЛЬНОГО ІНВЕСТИВАННЯ	6
Коврига О. М. ПОЯТТЯ ТА ВІДСТІВНОСТІ НЕМАТЕРІАЛЬНИХ АКТИВІВ	9
Коршак О. М. ОСОБЛИВОСТІ ПРАВ СПОЖИВАЧІВ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНИХ ПОСЛУГ	11
Кравченко Т. В. ДО ПИТАННЯ ВІДСКОНАЛЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО КОМЕРЦІЙНІ НАМЕНУВАННЯ	13
Кудря Т. А. ЗЛОВЖИВАННЯ ПРАВОМ НА ЗВЕРНЕННЯ З ПОЗОВОМ У ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ	16
Літвин А. О. ДО ДИСКУСІЇ ПРО ЗАПРОВАДЖЕННЯ ІНСТИТУТУ СВИДКА В ГОСПОДАРСЬКОМУ СУДОЧИНСТВІ	19
Ніжинський С. С. ВІДШКОДУВАННЯ ШКОДИ ЗАВДАНОЇ ВНАСЛІДОК КОРУПЦІЙНИХ ДІЯНЬ МИТНИМИ ОРГАНАМИ	22
Подітецьківа В. В. ЗАКОНОДАВСТВО ПРО ЦІНИ ТА ЦІНОВТВОРЕННЯ	24
Пташник І. Р. MECHANISM OF TRANSPLANTATION OF ARTIFICIAL ORGANS IN THE EUROPEAN UNION	28
Семенов І. В. ПОЯТТЯ ТА КРИТЕРІЇ ДОПУСТИМОСТІ ДОКАЗІВ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСУ АЛЬНОМУ ПРАВІ	31
Семеновіца К. О. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ВИКЛЮЧЕННЯ УЧАСНИКА З ТОВ	34
Семків В. В. ПРИРОДНІ РЕСУРСИ ЯК ОБ'ЄКТИ ЦИВІЛЬНИХ ПРАВ	37
Сирога І. Д. ГОСПОДАРЧЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НЕГОСПОДАРЮЧИХ СУБ'ЄКТІВ: ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ	40
Сирота І. Д. ФІЗИЧНА ОСОБА-ПІДПРИЄМЦЬ ЯК СУБ'ЄКТ ГОСПОДАРСЬКИХ ВІДНОСИН: ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ	42
Холтова О. В. ПРАВОВА ПРИРОДА НЕУСТОЙКИ	44
Цедик С. Д. ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗДІЙСНЕННЯ ТОРГІВЕЛЬНОЇ ДИЛЬНОСТІ ЧЕРЕЗ ІНТЕРНЕТ-МАРКЕТИНГ	45
Щевченко І. В. ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРОВЕДЕННЯ АЗАРТНОЇ ГРИ У МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ	48

Транник І. Р.
аспірант

*Проблемы биоэтики
в медицине*
М. Івано-Франківськ, Україна

MECHANISM OF TRANSPLANTATION OF ARTIFICIAL ORGANS IN THE EUROPEAN UNION

Due to the steady decrease in the number of organs, which can be used for transplantation, scientists are working on the establishment of new ways to solve this problem – and their main achievement is creation of new organs. There are three possibilities of creating an organ – cloning of human beings (therapeutic cloning), cloning of stem cells and transplantation of artificial organs. However, it should be mentioned that within the EU exists strict prohibition of cloning. On the international level the prohibition of human reproductive cloning is prohibited in the Universal Declaration on the Human Genome and Human Rights, which is the first document in this sphere. Article 11 of this Declaration states: «Practices which are contrary to human dignity, such as reproductive cloning of human beings, shall not be permitted. States and competent international organizations are invited to co-operate in identifying such practices and in taking, at national or international level, the measures necessary to ensure that the principles set out in this Declaration are respected» [1].

However, a detailed study of this question shows that prohibition of cloning originates from the 1980-s when EIP adopted the «Resolution on the ethical and legal problems of genetic engineering» which is called for legislation prohibiting any gene transfer to human germ line cells and defining the legal status of the human embryo in order to provide unequivocal protection of genetic identity. It stated that the zygote needed protection and must not be subject to arbitrary experimentation, that it should be a criminal offence to keep embryos alive with a view to removing tissues or organs as the need arose and that human cloning should be a criminal offence. It stated that research on human embryos would be justified only «if they are of direct and otherwise unattainable benefit in terms of the welfare of the child concerned and its mother and respect the physical and mental integrity of the woman» [2].

Member States of the European Union have different position when it comes to prohibition of cloning. Some countries adopted decrees or national legislation which prohibits cloning of human beings. Other, such as Belgium, does not have any relevant national law, which prohibits cloning.

The purpose of this article is to show possibility of legal regulation of organ transplantation, which can arise from cloning of human beings or cloning organ as such, or artificial organs. If we assume the possibility of cloning in general and transplantation of organs as a result of such process, the question of ownership of such organs arises.

When it comes to questions of property for the organ, three positions must be assessed: rights of DNA donor, rights of scientist which works on the creation of organ and rights of clone (in the case of cloning the human being). Recognition of some type of property rights in human organs is important for advancing the clone's interest in his or her own organs. Likewise, in order for the DNA donor to have any claim

over the organs of the clone, the DNA donor must first have a property interest in his or her own DNA [3].

Thus, in case of claiming about the property, the person, DNA of which was used, must prove that he/she has property rights for clone's organs. This means, that donor of DNA has no priorities in controlling of clone's organs. Some commentators assume people possess the DNA in their bodies because they are the exclusive users of the information stored in the DNA. Although typically a person could control the use of his or her DNA, «if the genetic information encoded in one's cells is no longer in the sole possession of that person but can be used by others, it cannot strictly be said that a right to exclude others from access to genetic information accompanies possession of a DNA code [3]. When we are speaking about clone's rights for his/her body in general and organs in particular, clone will have bigger property interest in organs, than DNA-donor.

Another question which should be distinguished, is the issue about interest in organs, cloned in the laboratory. In this case there are interests of two persons – DNA-donor and scientist. However, scientist may have interest only as a form of patent. Thus, there is only donor, who has predominant right to control his genetic material and the process of creating the organ and access to it.

Next important question, which logically arise from the fact of the transplantation, is the mechanism of legal consolidation of relations between donor of DNA for creating organ or for cloning and scientist, who in fact create the organ, and between recipient and medical institution. Thus, we can talk about two different types of agreements:

Agreement between donor and scientist

Agreement between recipient and health care facility or medical institution which will conduct transplantation.

Such agreements are separate contracts for medical services and have its own specific features. First of all, contract for the provision of medical services has always risky nature of the transaction, because any medical intervention, even a simple injection of the drug, carries the risk of complications (due to the peculiarities of an individual organism). Another feature is that the quality of medical services can never be guaranteed, that is why for it assessment adequacy is often used instead of the actual result. The term of duty in the contract of transplantation of created organ may be indicated only approximately.

Contract that provides medical services cannot contain conditions which are nominated by the patient with respect to the content of specific actions of the obliged person (Center of Transplantation). Contract that provides medical services almost always is an adhesion agreement, the terms of which is set by one of the parties in the forms or other standard forms and can be entered in only by joining the other party to the proposed contract as a whole. The other side cannot offer their conditions for the contract.

Next issue which is important to be defined, is the status of the organ that is transplanted. Article 8 of the Universal Declaration on Bioethics and Human Rights (2005) enshrines the principle of respect for human vulnerability and personal integrity as a bioethical value of universal concern to the Member States of UNESCO. The specific purpose of Article 8 is to address special vulnerabilities that occur, whether as a consequence of personal disability, environmental burdens or social injustice, in

the contexts of healthcare, research and the application of emerging technologies in the biomedical sciences [4].

But despite this, for individual organs and tissues, it seems that the organ or tissue becomes an object for the legal relationships after its exclusion from the body. The process of assigning things - organ or tissue - is made at the time of surgery or other intervention. At this time, the work is embedded into the physical object, and the body part is removed from the environment. Outside the human body as a whole, organs are individual things and can be defined as having excellent individual characteristics (age, health status, blood type, weight, genetic characteristics). Human blood and transplants, separated from the body, are the special things that serve as a life-saving and restoring the health of patients. Blood, as a thing has a certain value, a consumer value. As follows, from this conclusion we can assume that organs, separated from the body, blood, can act as objects of civil contact.

One of the most important and protective issues, which should be included into contact or agreement are specific rights and obligations of both - patient, donor and medical institution.

Relationships between medical institutions and citizens have a complex structure: their contents form several groups of related subjective rights and responsibilities. The first group includes the basic rights and obligations of the contractual relationship: the right of citizens to ensure the quality of medical care and the duty of the medical establishment to provide such assistance. The following rights and duties are always fixed in the contract, and accompanied by other rights and duties: the citizens enjoy the right to report the required information about their health status and health care facility shall maintain medical confidentiality; citizen has the right to request a clarification of the diagnosis, treatment options and possible consequences, and medical institution is obliged to provide such clarification. The second group of rights and obligations which are specified in the contract are rights which are reserved for certain categories of citizens, or are attached to medical institutions under special circumstances of illness, injury of citizens. The third group consists of rights and obligations which are complementary and carry supporting functions in relation to the main content of circumstances.

As a conclusion, it should be noticed that in the case when cloning of organs will be recognized as legal, the European Parliament should adopt law, which will regulate relationships between donor of DNA for creating organ, scientist, who create it, recipient, who receives the organ and medical authority, which conduct the transplantation. Such regulations can be expressed as recommendation for Member States to include further details into their national legislations.

References:

1. The Universal Declaration on the Human Genome and Human Rights, adopted at UNESCO's 29th General Conference on 11 November 1997// http://portal.unesco.org/en/ev.php-URL_ID=13177&URL_DO=DO_TOPIC&URL_SECTION=201.html
2. Human cloning regulation in Europe. CFJD MEMO. 2001-05-09// [електронний режим доступу: http://www.cfdj.org/roto-1file/human-cloning-regulation-in-europe](http://www.cfdj.org/roto-1file/human-cloning-regulation-in-europe)

3. Cloning Human Organs: Potential Sources and Property Implications. LAURA J. NIELBERT/LeinOnline - 77 Ind. L.J. 363 2002// [електронний режим доступу: http://leinonline.org](http://leinonline.org)

4. The principle of respect for human vulnerability and personal integrity. Report of the International Bioethics Committee of UNESCO (IBSC), 2013// [електронний режим доступу: http://unesdoc.unesco.org/images/0021/002194/219494E.pdf](http://unesdoc.unesco.org/images/0021/002194/219494E.pdf)

Семенов І. В.

студентка III курсу

Юридичного інституту

Прикарпатський національний університет

імені Василя Стефаника

м. Івано-Франківськ, Україна

ПОНЯТТЯ ТА КРИТЕРІЙ ДОПУСТИМОСТІ ДОКАЗІВ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСУАЛЬНОМУ ПРАВІ

Доказування має багатовікову історію, яка веде відлік від виникнення судового процесу. В усі часи воно було основою процесуального права, а тому постійно зберігало інтерес до себе з боку правничих кіл.

З прийняттям 18 березня 2004 року нового Цивільного процесуального кодексу України, а також проведенням судової реформи у 2010 році, актуальність дослідження у сфері доказування зростає. Цивільний процес став більш змагальним, суттєво змінилися підходи до проблематики судового доказування, використані засоби доказування, дослідження допустимості, належності, достовірності, достатності доказів в цивільному процесі, як критеріїв оцінки доказів. Але, крім того, норми Цивільного процесуального кодексу України, які регулюють доказування, мають загальний характер і недостатньо розгортають судовою практикою.

Отже, актуальність обраної теми зумовлюють: недосконалість національного українського законодавства, недостатність його тлумачення судовою практикою, що спонукає інституту доказування та доказів з точки зору належності та допустимості.

Традиційно правило допустимості доказів у цивільному процесуальному праві розумілося як вивчене, встановлене законом обмеження у використанні доказів у процесі вирішення конкретних цивільних справ [9, с.127].

У статті 59 Цивільного процесуального кодексу України закріплено правило допустимості доказів. У Цивільному процесуальному кодексі України 1963 року аналогічна норма ст. 29 іменувалася «Допустимість засобів доказування», а нині ст. 59 Цивільного процесуального кодексу України називається «Допустимість доказів», хоча зміст цих норм не змінився. Можна погодитися з уточненням назви ст. 59 Цивільного процесуального кодексу України, оскільки сукупність засобів доказування (доведення), а конкретні докази. Допустимість доказів, як одному з критеріїв оцінки доказів притаманний загальний і спеціальний характер.

Таким чином, загальний характер допустимості означає, що у всіх справах повинна дотримуватися вимога про отримання інформації з визначених зако-